

2. P. P. 2. 3.
THESES,

De

STYLO PHI-
LOSOPHICO,

Quas,

*Ex suffragio Ampliss. Ordinis Philos. in Rego
Academia Aboënsi,*

Sub PRÆSIDIO

HENRICI HASSEL,

Eloqv. Professoris Reg. & Ord.

Pro GRADU

*Ad placidum bonorum examens modesto
deferri*

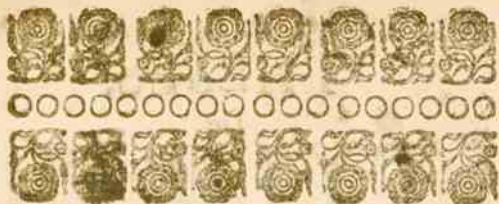
ANTONIUS MARTIN Fil.

Gestricus.

Die XVI. Julii Anni MDCCXLI.

In Auditorio min. horis post meridiem

confectis.

Thes. 4.

STylus antiquis, non modo instrumentum, quo utebantur in scribendo, significabat; sed etiam *formam, modum & habitum orationis.* cfr. Terentii proleg. ad Andr. Sive per Y sive I cribatur prima syllaba, perinde est; nam exemplis & auctoritate neutra caret scriptio.

Thes. II.

Idem est scopus scriptiois & styli, qui sermonis, ut nimirum alii nos intelligant; Quare erit ita comparatus, ut singulis verbis notio aliqua respondeat, & ut audiens easdem cum illis jungere queat notiones, quas scribentes habuimus.

HAud incommode stylus omnis quadrifariam potest dividi: In *Poeticum*, *Historicum*, *Oratorium* & *philosophicum*. Primus id agit, ut delectet, secundus ut doceat, ubi facta duntaxat exponit. Tertius, ut persuadeat; Quartus ut demonstrando convincat.

Thef. IV.

Philosophi igitur est, nudam sistere veritatem; quamobrem stylo ad hoc institutum idoneo utitur.

Thef. V.

Quamvis omnis styli præcipua sit virtus perspicuitas, philosophus tamen eidem præcipue studet, & ita quidem, ut neque in ipsis cogitationibus, neque in structura orationis quidquã obscuritatis insit.

Thef. VI.

Philosoquus quantum fieri potest, notiones sibi formas claras h. est. tales, quæ rei ab aliis discernendæ sufficiunt; ex obscurita-

4
se quippe notionum error & confusio oritur.

Thes. VII.

VOces sunt duplicis generis; alia *vulgares* in communi vita occurrentes, *technica* alia, quae artibus & scientiis sunt propriae.

Thes. VIII.

USus loquendi popularis, ut vocibus vulgaribus significationes imposuit, ita eundem sequitur Philosophus. Si vero fuerit vaga vulgo vocis acceptio, eandem fixam & constantem reddit.

Thes. IX.

TErminos *technicos* primis rebus inventoribus jus est cadere. Et hos reliqui philosophi debent recipere, æquissima & necessaria lege; quod si ubique observatum fuisset, tot frustra in synonymis non obrueremur; sub quarum copia oppressa praesertim historia naturalis etiamnum gemit.

Thes.

Qui usu communi invaluerit termini, appellantur *familiares*. Talibus ergo utitur Philosophus, simul tamen ad notiones quas significant, animum attendit, ne, quod fieri solet, notionibus deceptricibus, & inanibus ei imponant voces.

Thes. XI.

Philosophia etiam suos peculiariter terminos habet. Differentiam enim multam rerum intrinsicam, quam non attendit vulgus, philosophus dum rationes earum scrutatur, & deprehendit, & diversa insignit nominibus, quæ *terminis philosophici* appellantur.

Thes. XII.

Hic, ut a captu vulgi remotas designant res, ita ignaris videntur barbari, neque semper vi Etymologiæ rebus suis competunt. Sed hæc omnia non morantur Philosophi, qui ex notionibus rerum, non vero ex grammatica ratiocinatur, & *verba usum valere ut nuntios novis.*

Thes.

OMnes voces vagas, improprias, & indeterminatas odit & fugit philosophus; nam hæ perspicuitati, quam sectatur, officiant quam maxime.

ID ex adverso omni nisi agit, ut terminis propriis, fixis & univocis sensa mentis exprimat, neque unica voce plures uno conceptus exhibeat.

Singula porro in scripto, stylo philosophico exarato, ita ordinata reperies, ut voces in antecedentibus explicentur, quarum usus est in sequentibus, vitato omni in definiendo circulo; & ut a simplicibus ad composita, a facillioribus ad magis difficilia semper fiat progressus.

ITa procedendo logomachiis omnes vias occludit philosophus, & stylo suo ad scientiarum progressum.

gressum & vitam utilia sistit.

Thef. XVII.

OMnem Pleonastum & inutilis ambages in stylo philosophico frustra quæras. In propositionibus enim nil nisi subiectum prædicatum & utriusque determinationes, in demonstratione non nisi requisita ad ratiocinia complenda, in problemate non nisi quibus factis ad solutionem ejus perveniamus, simpliciter exponis.

Thef. XVIII.

Hinc non anxio, sed puro & facili utitur scribendi genere. Allegorias scemata, longiores periodos vitat; et ex monito Senecæ præcipue *quærit, quid scribat, non quemadmodum.* Ep. 113.

Thef. XIX.

Æque ab inusitatis ineptis & antiquatis dicendi formulis abstinet; aptam vero orationis structuram & vocum cum rebus ipsis æqvabilitatem sectatur.

Thef.

Demum solertiam hominum non possumus non admirari, qui 24, notis omnes cogitationes, 10 notis aut si Veigelium sequi lubet 4, vel si magis placet Leibnitii arithmetica Dyadica, binis, omnes numeros commode exprimere possunt. Ex aduerso Sinensium miramur prolixam scribendi rationem, qui loco Alphabeti 80. millibus circiter figurarum utuntur, adeoque signis perdiscendis molestam operam impendere coguntur.

